

het antwoord is de vraag

- voor de zoekende Luc en zijn correspondenten -

vind een woord, dichter, dat aan de
ribben plakt en op de lever ligt; een frase
die misvalt als een baksteen in een maag

hou de lezers uit hun halfslaap; wakker ze
aan of ze dommelen in: schrijven is onrust
stoken, het vuur aanpoken in schedel
en aders – lezers dromen zoals
Doornroosje, Assepoester:

ze hebben een giftige appel ingeslikt
of weten nog niet dat ze welkom zijn
op het hofbal van de dichters, waar
de woorden dansen als koningen, prinsen

zoek een zinsnede, dichter, snij een boek
open zoals vroeger de goedkope jongensboeken
die je opensneed met een keukenmes, een
spannende uitgave van het Davidsfonds
en waar zijn ze gebleven?

waar heeft een dichter zijn eerste woorden
gelaten: is niet de dichter de eerste lezer
van het gedicht en de enige die
er weinig van begrijpt?

want wat weet een dichter van de baksteen
in de maag, de last die op een lever drukt:
voelt hij de maagzweren, meet hij soms
de bloeddruk van zijn lezers?

het gedicht is een foto uit de oude doos,
gevonden op een Parijse kade, de Seine
verzendt haar vertrouwde signalen:
meer bruin dan zwart, meer bruin
dan wit - en opeens weekt het beeld
de korst van een oude wonde:

een afscheid wordt opnieuw beleefd,
een kind wordt nog eens geboren –
vind dit woord, dichter, dit fotowoord
dat aan de ribben plakt en de schedel
opent als een kluis, een codewoord
en alle vragen zijn hun antwoord

Staf De Wilde